

paa at reducere Forsvarsbevillingerne fra 200,000 Kr. til 75,000 Kr., gif Landstinget villig ind derpaa, idet det sagde: Vi beklage, at dette er nødvendigt for at naa en Forstaelse, men vi gaa med dertil. Dette tilvejebragte jo imidlertid ikke Forstaelse med Folketinget, men da saa endelig denne blev opnaaet, hvordan stillede Landstinget sig saa over for samme? Det sagde: Vi have efter Regeringens Ønske søgt at faa klarat det Kjøbenhavnske Kirkespørgsmaal netop i en Form, som vi havde Grund til at tro maatte kunne finde Tilslutning hos Folketinget. Denne var eneste Særbevilling opgave vi. For at faa de 40,000 Kr., som Regeringen havde forlangt til Forsvarsbevillingerne, gif Landstinget derhos ind paa at bevilge 300,000 Kr. til Agrarformaal, uagtet det maatte hævde, at det i og for sig var en ganske betænkkelig Sag, for at naa en Forstaelse inden for Fællesudvalget om nogle Finanslovsposter, der at optage helt ny og ubehandlede Bevillinger. Imidlertid gif det ind paa dette; det gif ind paa, at Renterne til Skolefondene skulde nedsettes, det gif ind paa selv at stryge sit eneste Særønske, at de 5,000 Kr. kunde oversføres til Universitetets Legatmidler, kort sagt, det gif ind paa det allervæsentligste, det allerbeste, i hvert Fald af, hvad der blev forlangt. Men hvorledes stillede derimod Folketinget sig? Ja, Folketinget havde jo endnu et Par Særønsker, og med Hensyn til dem forlangte det, at Landstinget absolut skulde bøje sig, uagtet vi — og det maatte Folketinget vide — kunde gaa ud fra, at det var noget, Landstinget principielt var imod. Det drejede sig om noget, Landstinget under alle Forhandlingerne har sat sig absolut imod, og det paa indtrængende Opfordring af Regeringen. Men Folketinget siger: Vi forlange det alligevel, ellers brister Forstaelsen. Det forekommer mig altsaa, at Fordragelighed har i langt højere Grad været vist fra Landstingets end fra Folketingets Side. Da nu kunde man spørge: Hvorfor kunde Landstinget dog ikke gaa videre og sige: Disse 2—3 enkelte Poster kunne vi ogsaa gaa med til? Ja, saa ligger det for det første i Formen, hvorunder det hele kom, og i den Betænkkelighed, der maatte være ved at lade sig tvinge ind paa Bevillinger, som begge Tingene have været enige med Regeringen om at frafalde. Det er det første. Men dernæst, fordi Landstinget selvfølgelig havde meget guldige Grunde til særlig med Hensyn til de to — Rentebevillingerne — at sige Nej. Det ene, Fredsbureauet i Bern, som Landstinget er imod, og som jeg med Landstinget fraraader

Tinget at stemme for, skal jeg ikke dvæle meget ved, det har været omtalt her i Tinget tit, ogsaa i Nar har dette Spørgsmaal været behandlet, og den højtærede Udenrigsminister har jo i denne Samling udtalt, at det er en Bevilling, hvis Nødvendighed han ikke kunde anerkende, han kunde end ikke anerkende dens Hensigtsmæssighed. Der er jo ikke siden da stet nogen væsentlig Forandring med Hensyn til denne Sag. Ja, ganske vist har Bureauets Repræsentant, vor højtærede Landsmand og forhenværende Kollega, Bajer, siden den Tid sendt sin Kundskrivelse til Folkene og ogsaa en Kundskrivelse til Stormagternes Regeringer, hvori Bureauet har givet dem sine gode Raad om, hvorledes de bedst skulde stille sig i det frestænste Spørgsmaal, hvorledes de i det hele skulde løse den græste Konflikt. Imidlertid er det maaste et Spørgsmaal, om Bevillingen dermed er bleven saa hensigtsmæssig, at vi af den Grund skulde gaa ind paa den. Dog tror jeg, at saa lidt velmagende det vilde være for Landstinget at gaa med her til, saa vilde den ogsaa være bleven betagen, hvis vi dermed havde faaet en Finanslov, men det havde vi ikke; thi vel vide vi, at denne Bevilling til Fredsbureauet er Udtryk for et meget inderligt, et dybt følt, og man kan ogsaa sige et gennem mange Nar næret Ønske i det danske Folk. Det er blevet bragt frem Nar efter Nar, snart i et Decennium gennem dets Repræsentanter; men til at faa en Finanslov, til at gøre det forsvaret nu i Nar at gaa med til Enighed om en Finanslov antages det dog ikke at være tilstrækkeligt, det kan maaste gøre det en anden Gang, men ikke denne. Nej, det, Uenigheden har været om, er utvivlsomt først og sidst de to Rentespørgsmaal. Der undres man nu over, at Landstinget ikke er gaaet med. Der er dog sikkert langt større Grund til at undres over, at Folketinget holder saa bestemt paa disse Bevillinger. I hvert Fald synes Landstingets Stilling mig fuldt forsvaret, uagtet jeg vil indrømme, at hele Betragtningen af Renteafoden og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, er i denne Samling ogsaa gennem Regeringens Stilling bleven lidt uklar. Vi have jo staaet over for, at samtidig med, at man endnu rundt i Landet kan opretholde Indlaansrenten paa 4 pCt., og samtidig med, at Renteafoden tilmed Dag for Dag, kan man gerne sige, er stigende, har Regeringen efter Udtalelse fra Universitetets Ræstør maattet forlange, at Sorø Akademis Midler skulde kunne anbringes til en lavere Rente end hidtil. Der har man dog højet sig. Ræstør har den Opgave at